הגנב הנבון

מרוקו

חי פעם גנב. היו לו שלושה חברים, כולם רווקים. אחד נגר, שני צייד ושלישי אצטגנין. הם נפגשו לעתים קרובות, סעדו ביחד ובילו בשיחות.
פעם אחד הזמין הנגר את חבריו לסעודה. הוא חי בבית קטן מחוץ לעיר,. כל אחד מהחברים תרם קצת כסף כדי להכין את הסעודה וכשהכל היה מוכן התכנסו, אכלו ונהנו. אחרי האוכל שתו עוד תה ואז נשמעה פתאום צעקה חריפה וגם רעש כמו רעם. המנורה היחידה שבבית כבתה והשתרר חושך מוחלט. החברים נבהלו נורא.
הגנב התאושש הראשון. הוא מצא במישוש את המנורה והדליק אותה. ואז הם ראו במרכז החדר בחורה צעירה, יפהפה, לבושה בבגדי חתונה. היא עמדה שם שותקת ורק הביטה לצדדים. דמעות זלגו על לחייה והם עשו אותה עוד יותר יפה.
החברים הביטו עליה בפחד. איך היא הגיעה לכאן? הרי הדלת הייתה סגורה! וכל זה בהרף עין. אולי שדים שלחו אותה אליהם?
"את נסיכה?" שאל הצייד.
הנגר נרעד מפחד והאצטגנין קרא "זאת בוודאי המכשפה איישה האיומה!"
הנגר ברח מיד מהבית ואחריו רץ האצטגנין וגם הצייד. הגנב עוד השתהה רגע אבל יצא אחרי האחרים וסגר אחריו את הדלת.
בחוץ הוא עצר את האחרים. "אולי ננסה לדבר עם הנערה. הרי היא לא תהרוג אותנו."
אך חבריו פחדו כל כך שאף אחד מהם לא רצה לחזור לבית. הם נדברו להיפגש למחרת בבוקר והתפזרו לביתם. רק הנגר לא חזר לביתו אלא לן אצל חברו הגנב.
למחרת החברים נפגשו שוב. בינתיים הפחד קצת עבר והם באו אל ביתו של הנגר. בזהירות פתחו את הדלת ונכנסו פנימה. הבית היה ריק.
"הרי אמרתי לכם שזו מכשפה" אמר האצטגנין.
"אתה צודק" ענה הצייד "אחרת איך יכלה לעבור את הדלת הסגורה?"
"אתה הרי אצטגנין" אמר הגנב לחברו האצטגנין "אתה מכיר את הכישופים והלחשים השונים. אולי תנסה לגלות ‘את סודה של היפהפייה?"

האצטגנין הסכים והתחיל לצייר סימנים על החול, אסף כמה אבנים קטנות וסידר אותן בצורות שונות, תוך כדי מלמול לחשים שרק בעצמו הבין. ובסוף הודיע:
"הנערה שהופיעה בביתו של הנגר היא אישה שנחטפה על ידי שדון רע. הוא הוביל אותה אליו הביתה אך בדרך קרא לו חבר, שדון אחר. הוא לא רצה ללכת לחברו עם הנערה ומאחר שלא מצא מקום אחר הניח אותה זמנית בביתו של הנגר. אחרי שנפגש עם השדון השני חזר הנה ולקח אותה שוב."
"ואיפה היא עכשיו?" שאלו החברים.
האצטגנין שוב התחיל לצייר בחול, עשה צורות מאבנים קטנות ולחש לחשים ובסוף אמר:
"היא רחוק, רחוק מכאן, על אי במרכז הים. שם היא נמצאת בארמונו של השדון הרע."
הגנב, הצייד והנגר שמחו מאוד כשנודע להם איך הנערה היפה הופיע ביניהם ואיפה היא נמצאת עכשיו.
"זו הזדמנות לבצע מעשה טוב" אמר הגנב אל החברים.
"האם אתה, נגר, תוכל לבנות לנו סירה, שארבעתנו ניכנס אליה ונפליג בים? אולי נצליח להציל את הנערה?"
"בוודאי!"

הנגר היה בעל מקצוע מעולה ותוך זמן קצר בנה סירה טובה. ארבעתם עלו עליה ויצאו לכוון האי שעליו השדון החזיק את השבויה שלו.

האצטגנין הראה את הדרך לשם ותוך שבוע הם היו כבר על חוף האי.
"עכשיו הגיע תורי" אמר הגנב "אגנוב את הנערה אפילו אם השדון לא מוריד לרגע את עיניו ממנה. חכו לי כאן." והוא התחיל ללכת למרכז האי.
כשהגיע לביתו של השדון עבר מעל הגדר ובזהירות נכנס פנימה. הוא ראה את השדון הרע כשזה ישן חזק, ראשו בחיקה של הנערה, וקווצת שערותיה היפות כרוכות סביב אצבעו של השדון.
"מי אתה?" שאלה הנערה כשראתה את הגנב.
"אני אחד מארבעה בחורים שאצלם הופעת לפני

שבוע."
והוא סיפר לנערה בלחש איך הפתיעה אותם הופעתה, איך הם כולם ברחו ואחר כך החליטו לחפש אותה.
"אללה בעצמו שלח אתכם להציל אותי" קראה הנערה בשמחה.
"עכשיו אחתוך את השערות שלך ואשים אבן תחת ראשו של השד" הציע הגנב.
אך הנערה לא הסכימה שיחתוך את קווצת שערותיה והגנב נאלץ בזהירות להוריד שערה אחרי שערה מאצבעו של השדון. אחר כך הרים את ראשה של הנערה ושם במקומה אבן, לקח את ידה והוביל מהר אל החוף. החברים שמחו מאוד כשראו אותו חוזר עם הנערה. הם כבר רצו לעלות לסירה כשפתאום ראו את השדון שרץ אחריהם. הוא כנראה התעורר, ראה שהנערה נעלמה ורץ לחפש אותה.
החברים קראו לצייד:
"תירה בו! תהרוג אותו!"
לצייד היו רק שלושה חצים. הוא מתח את מיתר הקשת וירה חץ אחד, אך זה רק עבר ליד ראשו של השדון.
הוא ירה עוד חץ, אך גם זה עבר ליד ראשו של השדון.
"יש לי רק עוד חץ אחד" קרא הצייד "תתפללו! תתפללו כל אחד לקדוש המגן שלו! אולי אללה יעזור לנו!"
הוא ירה את החץ האחרון והחץ פגע ישר בעינו של השדון שנפל ומת.
שמחו מאוד החברים והנערה שיבחה את הצייד שהציל

את כולם. הם הפליגו מהאי אך בדרכם בים התחילו להתווכח למי מגיע לקבל את הנערה.
"היא צריכה להיות שלי" אמר הצייד "אני הרגתי את השדון. אני רוצה להתחתן אתה."

"לא, היא צריכה להיות שלי. אני גנבתי אותה מהשדון" אמר הגנב.
"ואני בניתי את הסירה שהביאה אותנו לכאן" אמר בכעס הנגר.
"ולולא אני, לא הייתם בכלל יודעים איפה היא נמצאת. אני אתחתן אתה, אף לא אחר" אמר האצטגנין.
אך הנערה הפסיקה אותם. "ראשית כל נגיע לחוף. אז תוכלו להמשיך לדון" אמרה.
החברים שמעו בעצתה והתחילו לחתור וכשהגיעו לחוף הציע הנגר:
"נלך לקאדי. שהוא ידון למי מגיע לקבל את הנערה."
"לא. הנערה כל כך יפה שהקאדי ייקח אותה לעצמו ואותנו יגרש" אמר הגנב.
"נלך לסולטן. הוא אדם ישר ויוכל להחליט בשבילנו" הציע האצטגנין.
לכך הסכימו כולם וכל החמישה פנו אל ארמונו של הסולטן. היה כבר מאוחר בלילה וחששו שהסולטן ישן כבר.
"תמתינו בכניסה" אמר הגנב "אלך בזהירות לבדוק ואם הסולטן ער אקרא לכם."
הוא נכנס בשקט לארמון ובזהירות צעד לחדרו של הסולטן. הסולטן שכב שם בנוחות על כריות רכות. הוא עוד לא ישן. גם הוזיר ישב שם והם שוחחו. הגנב זרק אליהם סם הרדמה ותוך רגעים אחדים שניהם כבר ישנו כמו מתים. ואז הגנב מצא כובע עם קרניים וחבש אותו על ראשו של הוזיר כך שזה נעשה דומה לשדון רע.
אחר כך לקח את הוזיר, יצא אתו לגן הארמון, העלה אותו על עץ גבוה וקשר חזק לענפי הצמרת.
אזי חזר אל הסולטן ונשף עליו באוויר צח.
הסולטן התעורר ושאל:
"אתה ישן, וזיר?"
"לא, אתה ישנת אדוני ואני שמרתי על שנתך" ענה הגנב.
הסולטן היה עוד קצת רדום, הוא פיהק ואמר:
"ספר לי, וזיר, סיפור כלשהו."
"אספר לך, סולטן, סיפור מעניין. היה פעם גנב והיו לו שלושה חברים, אצטגנין, נגר וצייד..."
והגנב התחיל לספר לסולטן על הכל שקרה מרגע של סעודת החברים בביתו של הנגר. וגמר את הסיפור כך:
"כשהם חזרו מהאי לא הלכו לקאדי, כי פחדו שייקח מהם את הנערה. הם החליטו ללכת לסולטן, כדי שהוא יחליט למי מגיעה הנערה, אך הם פחדו גם ממנו."

הסולטן צחק ושאל:
"ומה קרה הלאה?"
"הגנב ניכנס לארמון והחברים שלו נשארו בחוץ. והגנב ראה שם שהסולטן משוחח עם וזיר, כמו שאנחנו עכשיו משוחחים, אדוני! ואז הוא הרדים אותם, הלביש לוזיר כובע עם קרניים, קשר אותו לעץ גבוה, אחר כך חזר אל הסולטן, העיר אותו, סיפר לו את כל הסיפור הזה ושאל בסוף מה דעתו של הסולטן."
"ומה הסולטן ענה?" שאל הסולטן.
"הוא אמר שהנערה צריך למסור לאצטגנין."
"לא! זה לא בסדר" קרא הסולטן "הסולטן שבסיפורך טעה. זה הגנב שצריך לקבל את הנערה".
כשהגנב שמע זאת, עזב מהר את הסולטן ואחרי רגע הוא חזר יחד עם החברים שלו. ואז, בנוכחות של כולם שאל שוב:
"מה דעתך, אדוני. למי מגיע לקבל את הנערה?"
"הרי כבר אמרתי לך" ענה הסולטן "הנערה צריך לקבל הגנב. הוא הנבון, הזריז, ובעל המצאה."
"אכן, נתת את הדין, סולטן גדול!" קרא הגנב "אני מאוד מרוצה משיפוטך."
והגנב עם החברים שלו עזבו את הארמון.

לקח עוד קצת זמן עד שהסולטן התאושש לגמרי ואז שמע צעקות בגן. הוא קרא לשומרים ושאל:
"מה קרה בגן שלי?"
"בגן, גבוה על העץ תלוי שדון רע!"
הסולטן יצא לגן. השומרים ראו אותו, עלו על העץ והורידו את הוזיר. הביאו אותו אל הסולטן והורידו את הכובע עם קרניים.
"מה פירוש הדבר?" שאל הסולטן את הוזיר.
"אני נשבע לאללה שאינני יכול להסביר מה קרה לי."
"גם אני לא מבין. הרי רק לפני זמן קצר סיפרת לי על גנב ונערה ששדון רע חטף" אמר הסולטן "ואיך ארבעה חברים הגיעו אליו, הרגו אותו ולקחו את הנערה ו."
"אני לא סיפרתי לך דבר כזה, אדוני!"
ואז הסולטן סיפר לוזיר את כל הסיפור ששמע מהגנב ושאל אותו שוב האם זה לא הוא שסיפר זאת.
הוזיר השתומם מאוד ואמר בכל הרצינות "לא, לא סיפרתי דבר כזה, אדוני."
רק אז הבין הסולטן שבמציאות בארמונו היה הגנב וזה שהרדים אותו ואת הוזיר וקשר את הוזיר אל העץ.
ושהכל קרה באמת כפי שסיפר לו הגנב. האומץ וכושר ההמצאה של הגנב הדהימו את הסולטן.

"הגנב יכול היה לגנוב את כל מה שרק רצה בארמון שלי ואפילו יכול היה להרוג אותנו. אך הוא לא עשה זאת. עכשיו הוא צריך להופיע בפניי ואיש לא יעז להטריד אותו."
"כן" אמר הוזיר "נספר שלא נטריד אותו, אך כאשר יגיע הנה, נהרוג אותו."
אבל הסולטן לא חשב כך. הוא נזף בוזיר ושלח העירה כרוז, להודיע "יבוא לארמון האיש שסיפר לסולטן על ההרפתקאות שלו. הוא יהיה בטוח כאן."
הגנב הגיע לארמון כאשר שמע את דברי הכרוז. הוא נפל על ברכיו בפני הסולטן ונישק את האדמה שתחת רגליו. הסולטן צחק ואחר כך שאל:
"אמור, למה קשרת את הוזיר לעץ?"
"הו אדוני, כל פעם כשהגורל מאפשר לי לדבר עם אדם גדול, מישהו מהמקורבים שלו מתערב ומפריע. גם הפעם פחדתי שהוזיר יתערב בשיחה בנינו ולא ייתן לי לספר את כל הסיפור עד הסוף."
"אני רואה שאתה אדם נבון ואין שווים לך בחוכמה וכושר המצאה. לא מתאים לך להיות גנב."
הסולטן קיבל את הגנב לשרות ומינה אותו למפקד משמר הכלא.